

PRp 1204/2010

REPUBLIKA SLOVENIJA MINISTRSTVO ZA GOSPODARSTVO		2
Prejeto	05 -01- 2012	Vredn.:
Sig. znak:	Številka zadeve:	Pritoge:
	306-64/2009/16	

REPUBLIKA SLOVENIJA
VIŠJE SODIŠČE V LJUBLJANI

OKRAJNO SODIŠČE V LJUBLJANI
ODDELEK ZA PRITOŽBE
DVOJNIK - DRIPRO - 13

Prejeto 30 -12- 2011

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Višje sodišče v Ljubljani je v senatu, ki so ga sestavljali višji sodnici in sodnik Mateja Toni kot predsednica, Živa Bukovac kot poročevalka ter Dragan Vukovič kot član,

ob sodelovanju Jožice Gregorinčič kot zapisnikarice,

v zadevi zaradi prekrška zoper storilca: [REDACTED]

zaradi dveh prekrškov po tretjem odstavku 74. člena Zakona o preprečevanju omejevanja konkurence (ZPOmK-1)

o pritožbi zagovornika zoper sodbo Okrajnega sodišča v Ljubljani ZSV 771/201-2405 z dne 16. 8. 2010,

na seji 26. oktobra 2011

RAZSODILO:

- I. Pritožba se zavrne kot neutemeljena in se potrdi sodba sodišča prve stopnje.
- II. Storilec je dolžan plačati sodno takso kot stroške pritožbenega postopka.

OBRAZLOŽITEV:

1. Z izpodbijano sodbo je Okrajno sodišče v Ljubljani kot neutemeljeno zavrnilo zahtevo za sodno varstvo storilca [REDACTED] zoper odločbo o prekršku Urada Republike Slovenije za varstvo konkurence št. 306-64-/2009/10, Odl. 1/2010 z dne 19. 2. 2010 in mu je naložilo še plačilo sodne takse. S tem je potrdilo odločbo o prekršku Urada RS za varstvo konkurence zaradi prekrška po tretjem odstavku v zvezi s prvo alinejo prvega odstavka 74. člena Zakona o preprečevanju omejevanja konkurence (ZPOmK-1) in zaradi prekrška po tretjem odstavku v zvezi z drugo alinejo prvega odstavka 74. člena ZPOmK-1, s katero je bila storilcu za vsakega od prekrškov določena globa 5.000,00 EUR in nato po določenih drugega odstavka 27. člena Zakona o prekrških (ZP-1) izrečena enotna globa v znesku 10.000,00 EUR ter mu je bilo naloženo plačilo sodne takse.
2. Proti sodbi se pravočasno pritožuje storilec preko zagovornika zaradi bistvene kršitve določb postopka o prekršku (1. točka 154. člena ZP-1) in zaradi kršitve materialnih določb tega zakona ali predpisa, ki določa prekršek (2. točka 154. člena ZP-1), ker meni, da pritožnikova dejanja ne izpolnjujejo zakonskega dejanskega stanu očitanih prekrškov ter pritožbenemu sodišču predlaga, da razveljavi sodbo sodišča prve stopnje in zadevo vrne v novo odločitev (peti odstavek 163. člena ZP-1). Najprej uveljavlja, da je podana kršitev določb materialnega zakona glede personalne veljavnosti ZPOmK-1. Sodišče je štelo, da se ZPOmK-1 uporablja tudi za pritožnika, ki je fizična oseba, čeprav sam zakon v 4. členu jasno in določno sam sebi določa personalno veljavnost in pravi, da se uporablja za podjetja, v 3. členu pa podaja tudi definicijo pojma podjetje. Iz omenjene definicije pa izhaja, da fizična oseba ni in ne more biti podjetje v smislu določb ZPOmK-1. Poleg tega pritožnik ne opravlja gospodarske dejavnosti in sodišče z ničimer ni obrazložilo svoje ugotovitve, da naj bi

pritožnik opravljaj gospodarsko dejavnost v smislu določb ZPOmK-1, temveč je zgolj pavšalno navedlo, da naj bi bil pritožnik podvržen določbam ZPOmK-1. Zato niti ne ve, s čim je utemeljena napačna ugotovitev sodišča, da naj bi bil pritožnik podjetje v smislu ZPOmK-1. V konkretnem primeru zakon izrecno določa polje uporabe določil zgolj za podjetja, kar a contrario pomeni, da se za vse druge subjekte zakon ne uporablja. Opozarja še na razloge, zaradi katerih je bil ZPOmK-1 sploh sprejet, kot izhajajo iz predloga ZPOmK-1: da so dosedanje splošne določbe ZPOmK premalo določne, zaradi česar je potrebno bolj natančno urediti vsebino zakona in je potrebno tudi definirati pojme, ki se pojavljajo v besedilu zakona, da se zagotovi pravna varnost in sicer pojem podjetij. Nadalje predlog navaja, da so cilji predloga zakona določneje opredeliti izraze, ki so uporabljeni v ZPOmK-1. Glede na te jasne zaveze in namene zakonodajalca določb ZPOmK-1 ni mogoče ekstenzivno razlagati tako, da bi v vsebino pojma „podjetje“ zajeli tudi fizično osebo oziroma tako, da bi prepoved izvrševanja koncentracije za podjetja iz prvega odstavka 44. člena ZPOmK-1 pomenila tudi prepoved za fizične osebe. Jasno je tako, da se ZPOmK-1 za fizične osebe ne uporablja, ker sam sebi določa personalno veljavnost zgolj za podjetja in tako nima pristojnosti, da nalaga kakršnekoli obveznosti fizičnim osebam, saj le-te niso naslovniki ZPOmK-1, pa čeprav bi sodišče to še tako močno želelo. Še posebej je pomenljiva razlika med določbo prvega odstavka 4. člena ZPOmK-1 „ta zakon se uporablja za podjetja“ in prvega odstavka 2. člena nekdanjega ZPOmK „ta zakon velja za pravne in fizične osebe“ in v kolikor bi zakonodajalec želel ohraniti personalno veljavnost zakona, kakor je bila ta določena v ZPOmK, bi določbe o personalni veljavnosti ne spreminjal. Zakon res vsebuje tudi nekatere določbe, ki se nanašajo na fizične osebe, zaradi česar je zakon nekoliko nepregleden, nesistematičen in notranje neusklajen, vendar podrobna analiza in interpretacija zakona pokaže, da le-ta praviloma ne nalaga nikakršnih dolžnosti ali prepovedi fizičnim osebam. Edini izjemi, ki izkrivljata sistematiko zakona in ju je zaradi tega potrebno šteti kot protiustavni tujek v zakonu, sta določba petega odstavka 43. člena, ki „osebi“ nalaga dolžnost priglasiti koncentracijo in kazenska določba tretjega odstavka 74. člena ZPOmK-1, ki v nasprotju z določitvijo personalne veljavnosti zakona nalaga globo „fizični osebi, ki že nadzoruje najmanj eno podjetje“, čeprav nikjer v „normativnem“ delu zakona (torej v delu, ki niso kazenske določbe) fizičnim osebam ni naloženo, da morajo priglasiti koncentracijo, zlasti pa fizičnim osebam ni prepovedano izvrševati koncentracije ne glede nato, ali se jo priglasili ali ne. Omenjena

kazenska določba je še posebej konfuzna in povzroča notranjo nekoherentnost zakona, ker določba tretjega odstavka 74. člena ZPOmK-1 zgolj določa razpon globe, ki naj se odmeri fizični osebi, glede definicije zakonskega dejanskega stanu prekrška pa se sklicuje na določbo prvega odstavka 74. člena ZPOmK-1. Da je zadeva še bolj nomotehnično zapletena niti določba prvega odstavka 74. člena ZPOmK-1 ne definira zakonskega dejanskega stanu prekrška, temveč se sklicuje na določbi 43. oziroma 44. člena ZPOmK-1. Prekršek iz določbe prve alineje prvega odstavka 74. člena ZPOmK-1 je po svoji vsebini opustitev dolžnosti priglasitve koncentracije iz določbe 43. člena ZPOmK-1, pri čemer ZPOmK-1 nalaga takšno dolžnost priglasitve tudi „osebi“, kar je popolnoma v nasprotju s personalno veljavnostjo zakona. Morda gre za nedoslednost oziroma nenatančnost zakonodajalca, vendar takšna nedoslednost ne more biti v škodo posameznikom, ki se v skladu z ustavnimi kavlami (načelo pravne države ter znotraj tega pravne varnosti in predvidljivosti) zanašajo na določbe zakona. Takšen zakon, ki zaradi svoje nedoslednosti in nejasnosti ogroža pravno varnost pa je v nasprotju z Ustavo Republike Slovenije in ne more predstavljati veljavnega vira prava. Ob tem je potrebno opozoriti še na dolžnost sodišča iz določbe prvega odstavka 156. člena Ustave Republike Slovenije: „če sodišče pri odločanju meni, da je zakon, ki bi ga moralo uporabiti, protiustaven, mora postopek prekiniti in začeti postopek pred Ustavnim sodiščem“. Prekršek iz določbe druge alineje prvega odstavka 74. člena je po svoji vsebini izvrševanje koncentracije v nasprotju s prepovedjo izvrševanja koncentracije in tudi tu se zakon glede definicije zakonskega dejanskega stanu prekrška sklicuje na druge določbe in sicer na 44. člen ZPOmK-1. Ta določa „podjetja ne smejo uresničevati pravic in obveznosti, ki izhajajo iz koncentracije, za katero obstaja obveznost priglasitve, do izdaje odločbe o skladnosti koncentracij s pravili konkurence“, nikjer pa ne določa, da fizične osebe ne bi smele izvrševati koncentracije. To pa je popolnoma v skladu s personalno veljavnostjo ZPOmK-1, kljub temu pa tretji odstavek 74. člena ZPOmK-1 določa sankcijo za fizično osebo, ki izvršuje koncentracijo v nasprotju z določbo 44. člena ZPOmK-1. Tako je določba tretjega odstavka v zvezi z drugo alinejo prvega odstavka 74. člena ZPOmK-1 nesmiselna in je v nasprotju z ustavnim načelom „nullum crimen, nulla poena sine lege praevia“. Na to je opozoril že v pisni izjavi o dejstvih in okoliščinah [REDACTED] vendar je UVK njegove navedbe zavrnil z argumentacijo, da je sklicevanje kršitelja na temeljne principe penalnega prava irelevantno, poleg tega pa je na to opozoril tudi sodišče v svoji zahtevi za sodno varstvo [REDACTED] in

ponovno opozarja v pritožbi. Sodišče in pred njim UVK sta s tem, ko sta štela, da se ZPOmK-1 uporablja tudi za fizično osebo (pritožnika) preveč ekstenzivno interpretirala zakon ter mu s tem dodala pomen, ki ga v resnici nima in ga ne more imeti ter sta prekoračila svoje pristojnosti.

3. Podana je tudi bistvena kršitev določb postopka, ker obdolženec ni bil zaslišan v postopku odločanja o njegovi zahtevi za sodno varstvo. Sodno varstvo zoper odločbe prekrškovnega organa je urejeno v določbah od 59-66 člena ZP-1 in tako med drugim določba tretjega odstavka 61. člena ZP-1 predvideva zaslišanje obdolženca v postopku odločanja o zahtevi za sodno varstvo, kar je jasno razvidno iz dikcije tretjega odstavka 61. člena ZP-1 (da je obdolženec umaknil zahtevo za sodno varstvo, če ni prišel na sodišče na zaslišanje, pa je bil pravilno vabljen in izostanka ni opravičil). Zakon torej predvideva zaslišanje obdolženca oziroma osebe, ki ji je bila izrečena sankcija in glede na določbo petega odstavka 66. člena ZP-1, ki izrecno navaja, da se v pritožbenem postopku zoper sodbo, s katero je bila zahteva za sodno varstvo zavrnjena, se uporabljajo določbe o pritožbi zoper sodbo v rednem sodnem postopku. Izjema iz 129.a člena ZP-1 ne more priti v poštev (ureja skrajšani postopek), določba drugega odstavka 69. člena ZP-1 pa tudi ne (ker se nanaša na primere, ko pravilno vabljen obdolženec ne pride na zaslišanje in izostanka ne opraviči); obdolženec pa se ravno pritožuje zoper izpodbijano sodbo, ker na zaslišanje sploh ni bil vabljen, pa bi po določbah zakona moral biti vabljen in tudi zaslišan. S tem je podana bistvena kršitev določb postopka po 3. točki prvega odstavka 155. člena ZP-1, zaradi česar je izpodbijano sodbo potrebno razveljaviti in zadevo vrniti sodišču prve stopnje v ponovno odločanje.
4. Prav tako je podana bistvena kršitev določb postopka zaradi nerazumljivosti razlogov sodbe. Nerazumljivo je, kako sodišče pride do zaključka, da je fizična oseba lahko podjetje, čeprav je personalna veljavnost v bistvu najpomembnejše pravno vprašanje. Ne glede na to kaj in kako ureja pravo EU in kakšne so direktive, ki so se prepisovale, ko se je pisal ZPOmK-1, je dejstvo, da zakon ni zajel „čistih“ fizičnih oseb, pač pa je šel najdlje do podjetnika posameznika po določbah ZGD-1 in se ne nanaša na fizične osebe, saj fizične osebe ne opravljajo gospodarske dejavnosti. Pomembno vprašanje je, ali enostavno povoziti temeljna načela penalnih postopkov zaradi nekega „višjega“ interesa ali pač priznati, da zakon ni kvalitetno napisan, da je terminološko nedosleden in nasploh strokovno nekvaliteten. V želji, da bi sodišče nekako na silo prikazalo, da se ZPOmK-1 uporablja

tudi za fizične osebe, je sestavilo povsem nerazumljivo obrazložitev, ki jo niti obdolženec niti njegov zagovornik ne razumeta, kar je rokavica v obraz pravni varnosti. Z obrazložitvijo se sodišče dodatno zapleta, ker prizna, da fizična oseba ni podjetje, nekaj vrstic višje pa piše, da pa fizična oseba je podjetje, če opravlja gospodarsko dejavnost. Ker je obrazložitev izpodbijane sodbe sama s seboj v nasprotju oziroma so razlogi nejasni (razlogi, zakaj je fizična oseba podjetje), je podana bistvena kršitev iz 8. točke prvega odstavka 155. člena ZP-1, zaradi česar je tudi izpodbijano sodbo potrebno razveljaviti in vrniti sodišču prve stopnje v ponovno odločanje.

5. Pritožba ni utemeljena.
6. Višje sodišče po pregledu zadeve ugotavlja, da tekom postopka proti storilcu ni prišlo do kršitve ustavno zagotovljenih pravic, niti bistvenih kršitev ali kršitev materialnega prava, ki jih uveljavlja pritožba.
7. Navedbe pritožnika, da so določbe ZPOmK-1 protiustavne in bi tako morale sodišče postopek prekiniti in začeti postopek pred Ustavnim sodiščem predstavljajo novoto v primerjavi z navedbami zahteve za sodno varstvo, zato se prvostopno sodišče s tem vprašanjem ni posebej ukvarjalo; pritožbeno sodišče pa pojasnjuje, da pritožbene navedbe pritožnika višjega sodišča niso prepričale o tem, da bi bile določbe ZPOmK-1 protiustavne, zaradi česar bi bilo potrebno postopek proti storilcu prekiniti in začeti postopek pred Ustavnim sodiščem – lahko pa to stori po končanem postopku pritožnik.
8. Nadalje pritožbeno sodišče ugotavlja, da tekom postopka ni prišlo do bistvene kršitve iz 3. točke prvega odstavka 155. člena ZP-1 preprosto iz razloga, ker ni moč enačiti postopka po zahtevi za sodno varstvo s postopkom po obdolžilnem predlogu. Le v primeru obdolžilnega predloga namreč sodišče izda sodbo v skrajšanem postopku po določilih 129.a člena ZP-1 in le za postopanje v rednem sodnem postopku veljajo določila 69. člena ZP-1, da mora biti obdolženec zaslišan o tistem, česar je obdolžen preden se izda sodba o prekršku (prvi odstavek 69. člena ZP-1) oziroma izjema od tega pravila (drugi odstavek 69. člena ZP-1). Obe določili (69. in 129.a člena ZP-1), na katere se sklicuje pritožba sta namreč uvrščeni v deseto poglavje ZP-1 pod naslovom „redni sodni postopek“, medtem ko postopanje z zahtevo za sodno varstvo ureja deveto poglavje ZP-1, česar se

očitno tudi pritožnik zaveda, ko navaja, da je sodno varstvo zoper odločbe prekrškovnega organa urejeno v določbah od 59. do 66. člena ZP-1. Pri tem pa (namerno) pozablja, da odločanje sodišča ureja 65. člen ZP-1, ki daje sodišču možnost, da s sodbo zavrne zahtevo kot neutemeljeno, če spozna, da ni podana nobena izmed uveljavljenih kršitev iz 62. člena tega zakona in tudi ne take kršitve, na katere pazi po uradni dolžnosti (62.a člen) ali če je bila kršitev v postopku z zahtevo za sodno varstvo že odpravljena. Iz razlogov izpodbijane sodbe izhaja, da je šlo za prav tako odločanje (po prvem odstavku 65. člena ZP-1) v primeru zadeve storilca ne da bi bil sploh odprt redni sodni postopek, ko sodišče storilca ni bilo dolžno zaslišati. Mora pa sodišče po uradni dolžnosti glede na določila prvega odstavka 62.a člena ZP-1 preizkusiti med drugim, ali je bila storilcu dana možnost, da se izjavi o prekršku in kot izhaja iz razlogov sodbe (stran tri obrazložitve) je prvostopno sodišče ta preizkus opravilo ter ugotovilo in izrecno zapisalo, da ni prišlo do kršitev iz 62.a člena ZP-1. Pritožbeno sodišče v zvezi s tem pripominja, da že iz odločbe o prekršku Urada RS za varstvo konkurence 306-64-/2009/10, Odl. 1/2010 izhaja, kaj je kršitelj v svoji pisni izjavi navedel o dejstvih oziroma okoliščinah prekrška in ugotavlja, da je bila s tem storilcu že zagotovljena pravica do obrambe v postopku ter njegovo dodatno zaslišanje pri sodišču ni bilo potrebno; predvsem pa s tem ni prišlo do morebitnih kršitev določil postopka. Celo pri dopolnitvi dokaznega postopka na podlagi drugega odstavka 65. člena ZP-1 sodišče ni (vselej) zavezano storilcu omogočiti (ponovnega) zagovora, temveč mu mora zagotoviti predvsem zadostne možnosti za obrambo, kot je zapisalo Vrhovno sodišče RS v sodbi IV Ips 23/2007.

9. Ob nadaljnjem pregledu zadeve po določilih 159. člena ZP-1 v smeri pritožbenih navedb in glede morebitnega obstoja bistvenih kršitev višje sodišče ugotavlja, da tudi ni podana v pritožbi zatrjevana bistvena kršitev določb postopka o prekršku iz 8. točke prvega odstavka 155. člena ZP-1, ki zadeva nerazumljive razloge sodbe. V prvem odstavku četrte strani sodbe je sodišče zelo jasno navedlo, da Zakon o prepovedi omejevanja konkurence (ZPOmK-1) navaja le najsplošnejšo oznako gospodarskih subjektov to je pojem podjetja, ki pa se v konkurenčnem pravu razteza prek ožjega korporacijskega pomena v smislu ZGD-1 na vsak gospodarski pojem in je tako veliko širši in ohlapnejši kot pojem oseba, saj ni odvisen od neke pravne značilnosti podjetja. Razlogi sodbe, da izraz „podjetje“ (iz 3. člena ZPOmK-1) kot subjekt, ki opravlja gospodarsko dejavnost ne glede na njegovo pravno organizacijsko obliko in lastninsko pripadnost pomeni

tudi fizično osebo, ki obvladuje podjetje (v smislu 10. člena ZPOmK-1), so torej dovolj jasni; pritožbene navedbe, da obrazložitve „ne razumeta niti obdolženec niti njegov zagovornik“ pa zgolj kažejo na to, da storilec oziroma zagovornik nočeta sprejeti razlogov sodbe, ki so nasprotni njunim zatrjevanjem. Z razlogi sodbe, da personalna veljavnost ZPOmK-1 zajema tudi fizično osebo, se pritožbeno sodišče v celoti strinja. V pomenu izrazov (3. člen ZPOmK-1) je izraz „podjetje“ opredeljen kot subjekt, ki opravlja gospodarsko dejavnost ne glede na njegovo pravnoorganizacijsko obliko in lastninsko pripadnost; „gospodarska dejavnost“ pa kot vsaka dejavnost, ki se opravlja proti plačilu na trgu, zato ni prav nobenega razloga, da ne bi mogla biti fizična oseba, ki obvladuje podjetje (in torej opravlja gospodarsko dejavnost), subjekt, za katerega veljajo določila ZPOmK-1. Glede na 1. člen ZPOmK-1 pa ta zakon ureja omejevalna ravnanja, koncentracije podjetij, oblastna omejevanja konkurence in ukrepe za preprečevanje omejevalnih ravnanj in koncentracij, ki bistveno omejujejo učinkovito konkurenco, kadar povzročijo ali lahko povzročijo učinke na ozemlju Republike Slovenije. Sicer pa je tudi iz predloga ob sprejemu ZPOmK-1 (kot ga poudarja pritožnik) nedvomno razvidno, da je želel zakonodajalec z ZPOmK-1 zgolj določeneje opredeliti izraze, ne pa izvzeti določenih subjektov. Če bi zakonodajalec to želel, bi nedvomno v predlogu ob sprejemu ZPOmK-1 to izrecno izpostavil. Z določbo 4. člena ZPOmK-1 (uporaba zakona), ki navaja „ta zakon se uporablja za podjetja“ je torej zajet enak krog oseb, kot pred tem v 2. členu ZPOmK (uporaba zakona) „ta zakon velja za pravne in fizične osebe, ki opravljajo gospodarsko dejavnost, ne glede na njihovo pravno obliko in lastninsko pripadnost (v nadaljnjem besedilu: podjetja)“. Na strani 83 uvodnih pojasnil ZPOmK-1 (GV Založba, Ljubljana 2009) je glede osebne veljavnosti zakona tudi izrecna navedba, da je zakonodajalec v prvi odstavek 4. člena ZPOmK-1 preslikal določbo prvega odstavka 2. člena ZPOmK in pri tem izpustil opis podjetja, saj je ta sedaj zajet med definicijami v 3. členu ZPOmK-1. Glede na navedeno tudi po mnenju višjega sodišča med zakonoma glede osebne veljavnosti ni razlike in ZPOmK-1 velja tako za pravne kot tudi za fizične osebe, ki opravljajo gospodarsko dejavnost (kot je to prej izrecno določal ZPOmK). Da je [redacted] fizična oseba, ki opravlja gospodarsko dejavnost, pa je nedvomno razvidno že iz „pisne izjave kršitelja o dejstvih oziroma okoliščinah prekrška“, ki je povzeta v odločbi o prekršku Urada RS za varstvo konkurence „v predmetni zadevi je šlo le za začasno spremembo kontrole [redacted]“

[REDACTED]

10. Na pravilno ugotovljeno dejansko stanje (pritožba iz razloga po 3. točki prvega odstavka 154. člena ZP-1 itak ni dovoljena) je prvostopno sodišče tako uporabilo pravilno materialno pravo glede obeh očitanih kršitev in storitev prekrška; predvsem pa so (glede na zgornji odstavek) neutemeljeni očitki glede kršitve načela „nullum crimen, nulla poena sine lege praevia“, ker sta bili obe dejanji storilca opredeljeni kot prekršek v času veljave ZPOmK kot tudi od uveljavitve ZPOmK-1 26. 4. 2008. Ker sta bila oba prekrška storilca storjena po uveljavitvi ZPOmK-1, ni bila kršena določba 2. člena ZP-1, da nikomur ne sme biti izrečena sankcija za prekršek, če dejanje ni bilo z zakonom, uredbo ali odlokom samoupravne lokalne skupnosti določeno kot prekršek, preden je bilo storjeno in če za tako dejanje ni bila predpisana sankcija za prekršek. Sicer pa je v razlogih sodbe to pravilno utemeljilo že sodišče prve stopnje in obrazložilo, da je naša zakonodaja v tem delu usklajena z Uredbo 139/2004, ki ureja presojo koncentracij. Glede na ugotovitev, da je bila koncentracija priglašena šele

[REDACTED] ni pravočasno uradu priglasil koncentracije fizične osebe, ki že obvladuje eno podjetje [REDACTED]

[REDACTED] sta tako prekrškovni organ kot tudi sodišče pravilno ugotovila, da je s tem prekršil določbo prvega odstavka 43. člena ZPOmK-1 ter storil kot fizična oseba prekršek po tretjem odstavku v zvezi s prvo alinejo prvega odstavka 74. člena ZPOmK-1. Glede na ugotovitev, da je storilec izvrševal pravice iz delnic. [REDACTED]

[REDACTED] na skupščini [REDACTED]

[REDACTED] pa je pravilna tudi ugotovitev prekrškovnega organa in sodišča, da je storilec s tem ravnal v nasprotju s 44. členom ZPOmK-1 ter je izvrševal pravice, ki izhajajo iz koncentracije, kar pa pomeni prekršek po drugi alineji prvega odstavka 74. člena ZPOmK-1, za kar je bil storilec kot fizična oseba utemeljeno kaznovan po določilih tretjega odstavka 74. člena ZPOmK-1.

11. Kot izhaja že iz razlogov odločbe o prekršku Urada RS za varstvo konkurence, je prekrškovni organ pri odmeri globe za posameznega od

prekrškov upošteval v tretjem odstavku 74. člena ZPOmK-1 predpisano globo (od 3.000,00 do 5.000,00 EUR), pri čemer se je odločil za globo v najvišjem predpisanem znesku, vendar je tako svojo odločitev ustrezno v odločbi obrazložil. Pri tem je torej pravilno uporabil določbe, ki so namenjene prav za fizično osebo, ki že nadzoruje najmanj eno podjetje in za katerega je tudi predpisana globa v bistveno nižjem znesku kot za pravno osebo in samostojnega podjetnika posameznika (po prvem odstavku 74. člena) oziroma za odgovorno osebo pravne osebe ali odgovorno osebo samostojnega podjetnika posameznika (v drugem odstavku 74. člena ZPOmK-1); ni pa ugotovil, da bi bila narava storjenega prekrška posebno huda, ko je mogoče fizični osebi, ki nadzoruje najmanj eno podjetje, odmeriti globo v višini od 10.000,00 do 15.000,00 EUR. Prekrškovni organ je pravilno navedel razloge za odmero globe za posamezni prekršek v najvišjem znesku, nato pa je pravilno uporabil tudi določila o steku 27. člena ZP-1, po katerih se izreče enotna globa, ki je enaka seštevku predhodno določenih glob.

12. Ker je višje sodišče ugotovilo, da niso podani razlogi, zaradi katerih se sodba izpodbija in tudi ne take kršitve, na katere mora paziti po uradni dolžnosti po določilih 159. člena ZP-1, je zavrnilo pritožbo zagovornika kot neutemeljeno in je potrdilo sodbo sodišča prve stopnje v zvezi z odločbo Urada RS za varstvo konkurence.
13. Na podlagi določil 147. člena ZP-1 je pritožbeno sodišče storilcu naložilo še plačilo sodne takse kot stroškov pritožbenega postopka, ker s pritožbo ni uspel. Višino sodne takse bo storilcu odmeril prekrškovni organ s posebnim plačilnim nalogom skladno z določili Zakona o sodnih taksah.

Ljubljana 26 oktobra 2011

Zapisnikarica:
Jožica Gregorinčič l.r.

Predsednica senata:
Mateja Toni l.r.

Ta prepis je soglasen z izvirnikom

Prepisnikarica
sodni organ

